

ΠΡΟΣ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ...

Στὸν ξεχωριστὸ ποιητὴ καὶ φίλο
ΠΑΝΟ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ

Πάλι καινούρια νείρομαι ταξίδια μακρινά
Πρὸς κάποιους ξένους τόπους,
Πρὸς κάποια ξημερώματα, πρὸς κάποια δειλινά,
Πρὸς κάποιους νέους παράξενους καὶ ξωτικούς ἀνθρώπους.

ὦ, ζωὴ μου σὺ ἀγαλίνευτη ! τίχα τί συνταράζει
Βαθιά τὴν ὑπαρξή σου ;
Πιὸ κῦμα μαύρου πέλαγου μέσα σου τίχα βραίζει
Καὶ σπαζει ὅπως στὰ σκοτεινὰ τὰ βράθη μιᾶς ἀβύσσου ;

Πάλι καινούρια νείρομαι ταξίδια σ' ἄλλα μακρὰ
Σὲ χῶρες βασιλιάδων,
Κεῖ ποὺ οἱ παρθένες σφίγγονται δίχως καιμὸ καὶ δάκρυ,
Στὶς φλογισμένες ἀγκαλιὲς ὡραίων τραγουδιστῶν !...

ΑΓΗΣ ΔΕΒΕΝΤΗΣ

ΣΤΡΟΦΕΣ

I

Σάββατο βράδυ : ἀνοίγουνε στὸ δρόμο σὰ λουλούδια
οἱ ἀπλὲς καρδιές, παθητικὰ ν' ἀνέβουνε τραγούδια
ποὺ τὴ χαρὰ ἢ τὸν ἀπαλὸ τοῦ ἔρωτα ψάλλουν πόνο.
Ἐνῶ γιὰ μένα ἡ ἑβδομάδα ἐτέλειωσε καὶ μόνο.

II

Καθὼς βαδίζω, μιὰ σκιὰ μᾶλλον οὐθεὶ ἀπὸ πᾶσι,
ποὺ μὲ σκεπάζει σὰ φτερὰ δυσσώωνου πουλιοῦ·
εἶναι μαζί μου ὅπου νὰ πάω, μαζί μου ὅπου νὰ κάνω,
καὶ δὲν ἀφίνει οὔτε νὰ ἰδῶ τὸν ἥλιο τοῦ Θεοῦ.

III

Στὸν τεφρὸ πέρα δριζόντια ἡ ὁγάπη μου ἀγχοσβύνει.
οἱ φίλοι ὁποιαβήχηκαν, γιὰ πάντα, οἱ τελευταῖοι.

Σ' ὅλα ἐκλεισα τὴν πόρτα μου, κ' ἔρημος ἔχω μένει
τώρα πού ἀκούω τὸ θάνατο στίς φλέβες μου νὰ ρέη.

IV

Λύπη ἃς ἐρχόταν ἢ χαρά, μόνο ἤθελα νὰ σπάσω
ἐμὲ ἢ καρδιά κι ἀνάλαφρη νὰ πέση καταγῆς,
ὅπως τὸ ροδοπέταλο πού θύελλα ἔχει ἀρπάσει
ἢ ἀκόμη πού τὸ ἐβάρυνε καὶ ἡ δρόσο τῆς αὐγῆς.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ ΑΘΗΝΑΙ, 1922

Παλιὸς δημοσιογράφος ὁ κ. Παπαντωνίου, ξακολουθεῖ πάντα νὰ εἶναι ὁ λατρευτὸς τῆς δημοσιογραφίας. Ἔτσι ὅλοι οἱ «ἐν δημοσιογραφίᾳ» συνάδερφοί του φιλοτιμηθήκανε καὶ τὴ φράσιν αὐτὴ νὰ τοῦ προσφέρουν τὸ λιβανωτὸ τῆς λατρείας καὶ τοῦ θαυμαστοῦ τους σὲ γενναία καὶ ἀποπνιχτικὴ δόση. Ἐκεῖνο πού τοὺς προσένησε κυρίως κατέπληξη εἶναι τὸ ὕψος τοῦ καινούριου βιβλίου του. Γιατὶ ὁ κ. Παπ. στὸ βιβλίον του ἐπιτηδεύεται, ἰδρῶνει νὰ δημιουργήσῃ ὕψος. Ἡ μέθοδος του εἶναι πολὺ ἀπλή. Ἀποφυγὴ τῆς κυριολεξίας. Κατὰ τὸν κ. Π. τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα πρέπει νὰ δηλώνεται μεταφορικά. Πολλὰς φορές πετυχαίνει ἀληθινὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ὥραϊα, περιέργια καὶ ἀπροσδόκητα ἐπίθετα, φράσεις χτυπητές, μεταφορὰς πού σὲ κυριεύει ἀπελπισία. Τὸ Ἑλληνικὸ λεξικὸ ξαίρει ὁμολογουμένως νὰ τὸ μεταχειρίζεται πολὺ ἐπιδέξια καὶ τὸ λεξικὸ αὐτὸ εἶναι τόσο πλούσιο. Μία ἀγωνία, μιὰ τρομάρα, μιὰ ἐπίμονη προσπάθεια γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς μεταφορικῆς ἔκφρασης πού σιὰ τελευταῖα καταντάει ἀποκρουστικὴ καὶ κουραστικὴ καὶ μὲ ὅλη τὴν ὥραιοφάνειαν της. Γιατὶ γιὰ ὥραιοφάνειαν κυρίως πρόκειται. Γιατὶ ὁ κ. Παπ. πού τόσο ἰδρῶνει νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ἀπροσδόκητο ἐπίθετο, ἢ τὸ περίεργον ῥῆμα — ἐκεῖ ὅπου καὶ ἡ κοινὴ, ἢ ἀπλή, ἢ φυσικὴ, «τοῦ Θεοῦ» νὰ ποῦμε ἢ ἔκφραση θὰ μπορούσε νὰ ἐκφράσῃ τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἐξ ἴσου καλὰ καὶ μὲ τὴν ἴδιαν ἀκρίβειαν—στὸ βάθος δὲν ἔχει νὰ μᾶς εἰπεῖ τίποτα ἐξαιρετικὸ καὶ σπουδαῖο. Ἡ σκέψις του κοινότατη σέρνεται σ' ἕνανε χιλιόπατημένο δρόμον. Καμιά